

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku XIV Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Klaudia Łożyk

Protokolant: st. sek. sąd. Ewa Leśniak

przy udziale Prokuratora: ---

po rozpoznaniu w dniach :14 września 2016 roku, 07 grudnia 2016 roku, 04 stycznia 2017 roku, 15 lutego 2017 roku, 08 marca 2017 roku , 05 kwietnia 2017 roku sprawy

1. J. L. (J. – L.)

syna M. i L. z d. L.

urodzonego (...) w S.

2. K. Ś. (1) (Ś.)

syna A. i H. z d. L.

urodzonego (...) w S.

3. W. G. (G.)

syna M. i Z. z d. T.

urodzonego (...) w S.

oskarżonych o to, że:

w dniu 21 listopada 2015 roku, około godz. 22:30 w miejscowości K., działając wspólnie i w porozumieniu także z innymi nieustalonymi osobami, poprzez wielokrotne zadawanie uderzeń rękoma oraz kopanie obutą nogą po całym ciele, brali udział w pobiciu P. S., K. G. oraz J. S., u którego w wyniku pobicia wystąpiły obrażenia w postaci stłuczenia powłok głowy, w tym twarzy, rany tłuczonej łuku brwiowego lewego, krwiaka okularowego po stronie lewej, otarć naskórka owłosionej skóry głowy po stronie lewej oraz twarzy, stłuczenia małżowiny usznej prawej, rozległego stłuczenia powłok z podbiegnięciami krwawymi na plecach w okolicy lędźwiowej i w obrębie klatki piersiowej po stronie lewej, gdzie doznany uszkodzeniom powłok głowy towarzyszył krwiak podczepcowy w okolicy czołowej po stronie lewej oraz zmiany urazowe wewnątrz czaszkowe w postaci śladowego, prawostronnego krwiaka podtwardówkowego, przez co narazili pokrzywdzonych P. S. i K. G. na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku w postaci średniego uszczerbku na zdrowiu, o którym mowa w art. 157 § 1 k.k., zaś pokrzywdzonego J. S. na bezpośrednie niebezpieczeństwo uraty życia lub skutku w postaci nastąpienia ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, o którym mowa w art. 156 § 1 k.k.

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k.

1. uznaje oskarżonych: **J. L., K. Ś. (1) i W. G.** za winnych popełnienia zarzucanego im oskarżeniem czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 158 § 1 k.k. i za jego popełnienie, na podstawie 158 § 1 k.k. w zw. z art.

37a k.k. w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. skazuje każdego z oskarżonych na karę po **roku i 4 (cztery) miesiące** ograniczenia wolności, zobowiązując każdego z oskarżonych, na podstawie art. 35 § 1 k.k. do wykonywania w tym okresie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze **40 (czterdziestu) godzin** w stosunku miesięcznym;

2. zwalnia każdego z oskarżonych z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Sygn. akt XIV K 293/16

UZASADNIENIE

W oparciu o treść art. 423 § 1 a k.p.k. zakres uzasadnienia ograniczono do części odnoszącej się do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach czynu.

Sąd Rejonowy w Słupsku wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2017 r. uznał J. L., K. Ś. (2) i W. G. za winnych tego, że w dniu 21 listopada 2015 roku, około godz. 22:30 w miejscowości K., działając wspólnie i w porozumieniu także z innymi nieustalonymi osobami, poprzez wielokrotne zadawanie uderzeń rękoma oraz kopanie obutą nogą po całym ciele, brali udział w pobiciu P. S., K. G. oraz J. S., u którego w wyniku pobicia wystąpiły obrażenia w postaci stłuczenia powłok głowy, w tym twarzy, rany tłuczonej łuku brwiowego lewego, krwiaka okularowego po stronie lewej, otarć naskórka owłosionej skóry głowy po stronie lewej oraz twarzy, stłuczenia małżowiny usznej prawej, rozległego stłuczenia powłok z podbiegnięciami krwawymi na plecach w okolicy lędźwiowej i w obrębie klatki piersiowej po stronie lewej, gdzie doznany uszkodzeniom powłok głowy towarzyszył krwiak podczepcowy w okolicy czołowej po stronie lewej oraz zmiany urazowe wewnątrz czaszkowe w postaci śladowego, prawostronnego krwiaka podtwardówkowego, przez co narazili pokrzywdzonych P. S. i K. G. na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku w postaci średniego uszczerbku na zdrowiu, o którym mowa w art. 157 § 1 k.k., zaś pokrzywdzonego J. S. na bezpośrednie niebezpieczeństwo uraty życia lub skutku w postaci nastąpienia ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, o którym mowa w art. 156 § 1 k.k., który to czyn Sąd zakwalifikował jako występki z art. 158 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy zarówno okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonym czynu, jak i wina sprawców nie budzą wątpliwości.

W sprawie nie zaistniały żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonych w zakresie przypisanych im czynów. Oskarżeni to osoby dorosłe, sprawne intelektualnie, funkcjonujące samodzielnie w życiu codziennym, a tym samym zdolne do rozpoznania znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

Przystępując do wymiaru kary Sąd kierował się przesłankami określonymi w rozdziale VI Kodeksu karnego, w szczególności dyrektywami art. 53 k.k. i 58 k.k., zgodnie z którymi Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień szkodliwości społecznej czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wymierzając karę Sąd uwzględnił tak okoliczności łagodzące, jak i obciążające po stronie oskarżonych.

W odniesieniu do oskarżonego J. L. jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę właściwości i warunki osobiste oskarżonego, który na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do winy, wyraził skruchę, nie utrudniając postępowania karnego.

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył uprzednią karalność oskarżonego, w tym za przestępstwo podobne (art. 158 § 1 k.k.) wskazującą na lekceważącą postawę oskarżonego wobec obowiązujących norm prawnych przejawiającą się w powtarzalności bezprawnych zachowań, a także znaczną społeczną szkodliwość popełnionego przez oskarżonego czynu, jak również znaczne natężenie agresji fizycznej.

W odniesieniu do oskarżonego K. Ś. (1) jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę właściwości i warunki osobiste oskarżonego, który znajduje się w trudnej sytuacji życiowej i majątkowej, bowiem nie posiada stałego zatrudnienia i utrzymuje się z prac dorywczych.

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył uprzednią karalność oskarżonego, jak również znaczną społeczną szkodliwość popełnionego przez oskarżonego czynu, działał on bowiem w wieloosobowej grupie, a więc zrealizował znamiona przypisanego mu przestępstwa przy wykorzystaniu zdecydowanej przewagi liczebnej i tym samym przewagi siły. Oskarżony w sposób celowy i świadomy złamał ustalony porządek prawny, okazując lekceważącą postawę wobec obowiązujących norm prawnych.

W odniesieniu do oskarżonego W. G. jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę właściwości i warunki osobiste oskarżonego, który znajduje się w trudnej sytuacji życiowej i majątkowej, bowiem nie posiada stałego zatrudnienia i utrzymuje się z prac dorywczych.

Do okoliczności obciążających należało zaliczyć znaczną społeczną szkodliwość popełnionego przez oskarżonego czynu, a także wysoki stopień karygodności, jak również waga dobra prawnego, w które godził, jak i skala zagrożenia, jakie dla zdrowia pokrzywdzonych się z nim wiązało, nadto sposób i okoliczności jego popełnienia, świadczący o wysoce agresywnym zachowaniu. Nie bez znaczenia pozostawała również uprzednia karalność oskarżonego.

Przestępstwo stypizowane w art. 158 § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 3. Mając jednak na uwadze, że w przypadku zagrożenia karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat ustawodawca przewidział możliwość orzekania przez sąd zamiast kary pozbawienia wolności grzywny albo kary ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1 lub 4 k.k. (art. 37a k.k.), Sąd w niniejszej sprawie, stosując represję karną za przypisany oskarżonym czyn stwierdził, że niecelowe byłoby orzekanie kary izolacyjnej, która co do zasady stanowi ultima ratio w polskim kodeksie karnym, zwłaszcza zważywszy na wyrażoną przez ustawodawcę zasadę prymatu kar wolnościowych nad karą pozbawienia wolności. W ocenie Sądu obecna sytuacja majątkowa oskarżonych wykluczała również orzeczenie grzywny za przypisane im przestępstwo, zachodziło bowiem uzasadnione przypuszczenie bezskuteczności ewentualnej egzekucji na skutek niewypłacalności oskarżonych. W oparciu o powyższe argumenty Sąd stwierdził, że karą adekwatną do stopnia winy i szkodliwości społecznej popełnionego przez oskarżonych czynu jest kara roku i 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania w tym czasie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym, orzeczona na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. w zw. z art. 34 § 1 i §1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. Przy czym aktualny stan zdrowia oskarżonych oraz ich sprawność fizyczna nie budzi zastrzeżeń co do możliwości wykonania orzeczonej kary.

Rozważając wszystkie powyższe elementy Sąd doszedł do przekonania, że orzeczona kara osiągnie stawiane przed nią cele w zakresie oddziaływania społecznego, przy czym jednocześnie wpłynie wychowawczo i zapobiegawczo względem oskarżonych, a przede wszystkim zapobiegnie ich powrotowi do przestępstwa, nadto będzie ona na tyle dolegliwa, by wywołała u oskarżonych refleksję nad swoim zachowaniem. Wymierzona kara winna przyczynić się do kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, przekonać potencjalnych sprawców tego typu przestępstwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, tym samym odpowiada ona wskazanej w art. 53 § 1 k.k. zasadzie prewencji indywidualnej oraz czyni zadość potrzebom prewencji generalnej.

O kosztach sądowych, w tym o opłacie orzeczono w oparciu o treść art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zwalniając oskarżonych od ich ponoszenia, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa, uznając, że wobec ich sytuacji osobistej i majątkowej stanowiłyby one dla nich nadmierne obciążenie.